

Oczami niewidomego (odcinek 82). Nie bój się pomóc (cz. 7) - niepełnosprawność intelektualna

Data publikacji: 19.03.2017 12:30

Co wiemy na temat osób niepełnosprawnych intelektualnie, niepełnosprawnych z upośledzeniem umysłowym? Jak możemy im pomóc, jeżeli ich spotkamy?

□

Zgodnie z ustawą o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych „Niepełnosprawnymi są osoby, których stan fizyczny, psychiczny lub umysłowy trwale lub okresowo utrudnia, ogranicza bądź uniemożliwia wypełnianie ról społecznych, a w szczególności ogranicza zdolności do wykonywania pracy zawodowej”.

Nie zawsze spotykając taką osobę na zakupach, spacerze czy na chodniku zaraz zauważymy, że na coś choruje. Bywają przypadki niepełnosprawności, której nie widać. Możemy się o niej dowiedzieć dopiero podczas rozmowy z taką osobą, o ile się do niej przyzna.

Co wiemy na temat osób niepełnosprawnych intelektualnie, niepełnosprawnych z upośledzeniem umysłowym? Jak możemy im pomóc jeżeli ich spotkamy?

„Niepełnosprawność intelektualna (obniżenie poziomu rozwoju intelektualnego) to zaburzenie rozwojowe polegające na znacznym obniżeniu ogólnego poziomu funkcjonowania intelektualnego, któremu towarzyszy deficyt w zakresie zachowań adaptacyjnych (w szczególności niezależności i odpowiedzialności)”

Według Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) niepełnosprawność intelektualna to „istotne obniżenie ogólnego poziomu funkcjonowania intelektualnego, oraz trudności w zachowaniu przystosowawczym, występujące przed 18 rokiem życia”

Od 1 stycznia 1968 roku w Polsce obowiązuje czterostopniowa skala niepełnosprawności intelektualnej (upośledzenia umysłowego): stopień lekki, stopień umiarkowany, stopień znaczny oraz właściwy JEDYNIEM dla upośledzenia umysłowego: stopień głęboki.

Osoby z taką niepełnosprawnością żyją wśród nas, chociaż może często ich nie spotykamy, nie mamy z nimi kontaktu. Osoby z upośledzeniem umysłowym pragną być traktowane poważnie, nie chcą być traktowane jakby „z innej planety” czy z „innego świata”.

Jeżeli spotkamy na swojej drodze taką osobę absolutnie NIEDOPUSZCZALNE jest używanie w stosunku do Niej określeń obraźliwych i piętnujących, np. debil, imbecyl, idiota czy bezmyślny. Zwracamy się do nich jak do osoby sprawnej.

Chcąc pomóc najpierw zapytajmy go, czy życzy sobie pomocy i jakiej. Nie róbmy nic na siłę. Podpowiadajmy czy wskazujemy jakieś rozwiązanie, ale nie decydujemy za taką osobę.

Najlepszą mobilizacją takich osób jest zachęcanie, chwalenie i nagradzanie ich.

Podczas rozmowy starajmy się używać słów zrozumiałych przez niepełnosprawnego, a nie jakiś skomplikowanych, trudnych do zrozumienia. Starajmy się mówić wolno i krótkimi zdaniem. Jeżeli jest potrzeba, gdzieś taką osobę doprowadzić, to upewnijmy się najpierw czy na pewno tam chce się udać.

„Niepełnosprawność intelektualna nie jest chorobą! Choroba psychiczna nie jest niepełnosprawnością

intelektualną!”

Niepełnosprawnością intelektualną (upośledzeniem umysłowym) jak każdą inną niepełnosprawnością nie można się zarazić, nie trzeba się takich ludzi bać czy to na ulicy, sklepie, urzędzie czy środku transportu. Starajmy się ich traktować poważnie, jakbyśmy nie widzieli u nich dysfunkcji. Na pewno poczują się dowartościowani i potrzebni innym.

Andrzej Koenig